

Аничка (нерешително)

Добре.

Струмски (влиза, поглежда високомърно Бориса)

Г-це, бѣхъ ви далъ една работа.

Аничка

Да, сега. (На Бориса) До виждане.

Борисъ (възторжено)

До виждане, Аничке! (Поглежда Струмски, като че иска да му каже нѣщо, и излиза)

Струмски

Много мека бѣше съ него.

Аничка

Но азъ му казахъ. Той разбра. (Замисля се)

Струмски

Ти съжалявашъ? (Сѣда до нея).

Аничка

О, не. (Гледа предъ себе си и мълчи. Изведнажъ се обръща, прегръща Струмски и го цѣлува, безъ да каже дума. Следъ туй бавно се обръща и остава все тъй замислена).

Струмски

Азъ да вървя, че трѣбва да свърша съ оная работа. До виждане, миличка.